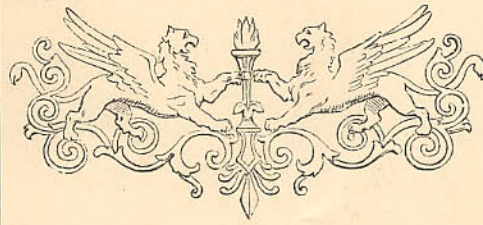

IV 61
Kapsel
4!

Magnus Colerus.

Festpoem

författadt

till minne af

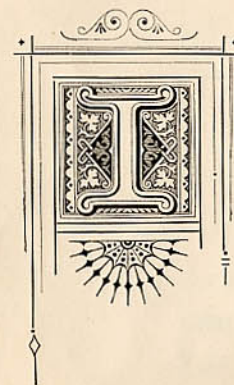
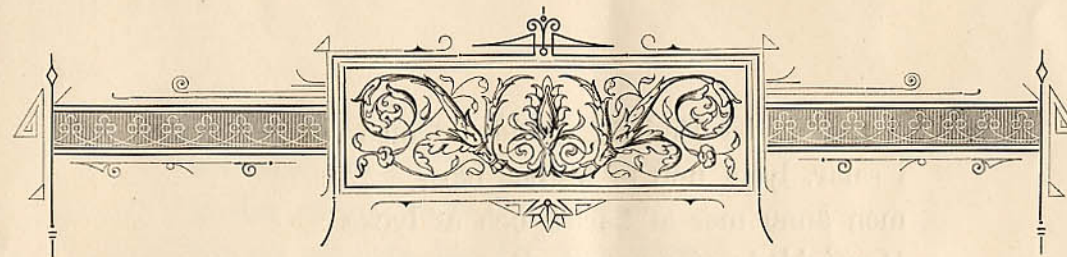
Studenthusets 25-års jubileum

18²⁶/₁₁ 95

af

O. M. Reuter.

HELSINGFORS,
FINSKA LITTERATUR-SÄLLSKAPETS TRYCKERI,
1895.

ljus och glans stod festligt klädda salen
och ljus och glädje sken ur hvarje blick,
när hänförd värme dallrade ur talen,
en värme lånad ej ifrån pokalen,
men som från hjärta och till hjärta gick.

Det var en tanke, moder Finland tänkte,
en moders tanke: åt sin framtids hopp
ett eget hem hon ville resa opp — —
Förvärligad stod tanken! — Nu hon skänkte
med fuktig blick åt det de ljusa salar,
där hennes kärlek varm ur stenen talar.
Hvem glömmet denna stund? än i vårt sinne
den lyser kvar, ett outsläckligt minne.

Du, moder Finland, trädde in med oss
i salar, lysta upp af festens bloss,
men ännu mer af kärlek och af lycka —
Hur jublade vi unga ej, då nu
så nära oss, som aldrig dittills, Du
Kom hit att dina söners händer trycka!

Nu i vårt hem vi kunde ta dig mot
och lägga ned vår kärlek för Din fot
i eget hem, som oss Din kärlek skänkte!
O Moder, denna kväll Du säkert såg
hur tacksamheten fyllde all vår håg
och ur vårt glädjefyllda öga blänkte!

Hur glömde icke vi i denna stund
all tvist, när af hvarann det löftet togo
vi alla med ett hjärta och en mund
att, liksom Kleobis och Biton drogo
engång sin moders vagn till tempelgård,
så skulle också vi vår moder bära
med enig kärlek och med trofast vård
till målet fram, till lycka och till ära.

* * *

*

Fem och tjugu solhvarf växlat redan,
stundom ljusa, ofta mörka, sedan
vi din varma gäfvu togo mot.
Nu på minnets dag Du åter stiger
in till oss, till högtid stunden viger —
Moder Finland! och Ditt hopp, de unga,
vänta svaret af din helga tunga:
ha de svikit sina löften, Moder,
ha de enigt, broder invid broder,
sökt den väg, som fram till målet leder,
eller glömt de engång svurna eder —
ser med kärlek Du uppå dem neder
eller döljes i Ditt öga sorg och hot?

Salve, Moder! var välkommen åter!
Ack, vi veta: ej Ditt hjärta låter
hårt Dig dömma, om vi felat ock.
Låt så vara, att vi ofta tvistat
och vår syn på broderskapet mistat —
hvem som mest Dig älskat, därom gällde
tvisten, då de hårda ord vi fällde — —
Moder, om den ock med ofärd hotat,
innerst den sig dock i kärlek rotat!
Du kan skåda i vårt hjärtas gömma:
Kleobis och Biton, när Du dömma
skall oss båda, skall Du ej förglömma
att vi båda lika älskat *Dig* ändock!

Salve, Moder! Du som hem oss skänkte,
Du som godt om Dina söner tänkte,
hvad de felat, Moder, tillgif dem!
Tag i dag vår tack: i dessa salar
spirat upp en tanke ock, som talar
ren *sin* kärleks språk i bygder vida:
Ljusets skatter, dem vi fått, vi sprida
skola öfveralt bland dina söner —
stå vårt arbet bi med Dina böner! —,
att ej mer, som uti tider flydda,
ensamt *vi* det hopp, som Dig skall skydda,
nämnas må, men att *i hvarje hydda*
lika fullt som här Din framtid har ett hem!

* * *

*

Moder Finland skådar på oss neder,
höjer blicken och till himlen beder:
Du, som folks och individers öden
skiftar —, Herre öfver lifvet, döden!
skydda Du också min unga tropp!
Tillgif den, då den i ungdoms yra
ej sitt sinne alltid kunnat styra,
men välsigna hvarje ord, som väcker
ädel håg och splitets vådeld släcker!
Vårda, Herre, Du min framtids hopp!
Du, hvars allmakt genom sekler talar,

vig till ljusets hem ock dessa salar,
att engång må riklig blomma bära,
till min lycka, Herre, till Din ära,
all den skörd, som här har gått i knopp!

